

S. C. PEDERSEN

ARNULF

 SAGA
EGMONT

Arnulf

S. C. Pedersen

Arnulf

SAGA Egmont

Arnulf

Translated by Eeva-Liisa Nyqvist

Original title: *Arnulf*

Original language: Danish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2005, 2021 S.C. Pedersen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241295

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Karja kuolee, kuolee suku,
Sinä kuolet samalla lailla:
Yhden tiedän, mikä ei kuole:
menneen miehen maine.

Karja kuolee, kuolee suku,
Sinä kuolet samalla lailla:
Mutta jos olet saanut oivan nimen,
se ei voi ikinä kuolla.

(Korkean runo, suom. Aale Tynni)

Omistettu rakkaille lapsilleni Ragnhildille, Asbjørnille,
Sigridille ja Hjørdisille.

Kiitokset

Suuret kiitokset historioitsija Kåre Johannessenille, jonka innostus ja samalla kertaa vaikuttava ja hauska viikinkitietous ja yksityiskohtaiset vastaukset kaikkiin mahdollisiin kysymyksiin ovat olleet korvaamattomaksi avuksi ja tueksi. Kiitos ehtymättömästä kannustuksesta!

Suuret kiitokset viikinkitaisteluryhmä Ulfhednirille, joka inspiroi taistelukohtauksia. Erityskiitokset Peter Marius Stampelle ja Christoffer Cold-Ravnkildelle, jotka jakoivat anteliaasti valtavaa sota- ja strategiatietämystään.

Kiitokset myös skaldimestari Rune Knudelle, joka paljasti viikinkilaulujen salaisuudet ja salli minun maistaa Suttungin simaa.

Suuret kiitokset niin ikään jomsviikinki Bjarne Dahlille.

Lämpimät kiitokset piirtäjä Louis Harrisonille Arnulfin
susikilven piirtämisestä.

Ja viimeisenä muttei vähäisimpänä, rakastavat kiitokset ihanalle
miehelleni, joka on luottavaisesti antanut tilaa kynäilylleni.

www.susanneclodpedersen.dk

Henkilöt

Arnulf, Stridbjörnin poika

Aslak, laivanrakentaja Egilinsalmessa

Eystein Ravninsurma, Haraldinvuonon surmattu päällikkö

Frejdis, Arnulfin rakastettu

Gyrith Stentorintytär, Token vaimo

Halfred, Helgen perämies

Helge, Arnulfin veli

Hildegun, Token ja Jofridin äiti

Jofrid, Token sisar

Leif Halkinenä, viikinki Haraldinvuonolta

Ranvig, Token ja Gyrithin tytär

Rolf, Arnulfin veli

Sigurdur, islantilainen kauppias

Stentor, Gyrithin isä ja Haraldinvuonon godi

Stridbjörn, Arnulfin isä

Sven Haraldinpoika, Tanskan kuningas

Toke Eysteininpoika, päällikön poika Haraldinvuonolta

Toste Skaldinturva, viikinki Haraldinvuonolta

Trud, Arnulfin äiti

1

Arnulf pysähtyi kukkulan laelle ja tuijotti salmelle. Taivas oli edelleen ruusunpunainen siellä, missä aurinko oli laskenut horisontin taakse, ja vesi liikkui tuskastuttavan rauhallisesti. Kalaparvi kimmelsi merenpinnassa, ja Arnulf tutki kiihkeästi kaikkia vedenpinnan väreitä, mutta pieninkään vene ei häirinnyt salmen iltarauhaa, ja Arnulfilta pääsi pettynyt tuhadus. Kevyt iltatuuli kuiskaili kevään tuoreessa ruohossa, ja pimeys alkoi ryömiä esiin metsästä kylän takana. Koira ulvoi ja Aslak laivanrakentaja huuteli työmiehilleen rannalla, jossa kirveet kolahtelivat vaimeasti vastahalkaistuihin tammenrunkoihin. Iltapuuro kiehui monissa tulisijoissa ja päivän työt vietiin kaikessa rauhassa päätökseen talojen lomassa. Kangaspuita ja koreja kannettiin sisään, ja viimeiset polttopuut ja päivän saalis oli ripustettu kuivumaan, mutta seppä takoi vielä kirveenterää valmiiksi ahjossaan. Poikajoukko kalisteli puumiekoillaan ja kiusoitteli tyttöjä, jotka kantoivat lihaa varastomajoista. Fin Bue läpsi vaimoan takapuolelle kulkiessaan tämän ohi kolme

kolkattua jänistä olallaan. Trud seisoi kädet lanteilla läksyttäen nuorinta orjaansa, mutta vanha Olav tuli väliin vihaisesti elehtien. Trud käänsikin kiukkunsa häneen ja orja kiiruhti tiehensä pää kumarassa. Kenelläkään ei näyttänyt olevan kiirettä sisälle ja syömään, sillä ilma oli niin huimaavan lempeä ja vastapuhjennut vihreys oli niin miellyttävä näky harmaanvalkean talven jälkeen.

Arnulf pyyhkäisi pitkät hiukset kasvoiltaan ja siristi silmiään. Nyt oli jo liian myöhäistä. Helge ei lipuisi kotiin mustaa vettä pitkin, hän odottaisi ja antaisi auringon kimaltaa miestensä rengaspaidoilla ja aseilla ja lähettää kirkkaita säkeniä hänen hankkimistaan rikkauksista. Palatessaan ryöstöretkiltään hän halusi aina seistä lohikäärmeaiivansa keulassa viitta rehvakkaasti olan yli heitettyinä, sivuille levitetty käsivarret hopeasta notkuen. Hän huutaisi isänsä nimeä ja Stridbjörn astuisi häntä vastaan suuri pronssikoristeinen juomasarvi täynnä simaa, ja he joisivat toistensa maljat heti kun Helge ehtisi astua rantahiekalle. Sitten Helge heittäytyisi Rolfin kaulaan ja nostaisi äitinsä ilmaan kuin tämä olisi höyhenenkevyt, ja kylän naisten silmät loistaisivat ja posket hehkuisivat. Lapset kerääntyisivät kotiin palanneiden soturien ympärille ihailemaan heidän saaliitaan ja uusia arpiaan ja orjat ryhtyisivät paistamaan lihaa. Stridbjörnin pitkätalo raikuisi naurusta ja laulusta, ja Helge istuutuisi isännäntuolissa kertomassa vuoden retkestä niin, että pienimmät joutuisivat hiipimään kauhuissaan äitiensä helmoihin. Ja kun kaikki lopulta myöhään yöllä kellahtaisivat päissään nukkumaan vatsat täynnä lihaa ja olutta, Helge ojentaisi Arnulfile miekkakätensä, ja he vääntäisivät kättä tiukasti toisiaan silmiin katsoen. Viime vuonna Helge oli ollut sitä mieltä, että Arnulfin ote olisi riittävän vahva

kevääseen mennessä, ja oli luvannut tuoda hänelle kunnollisen miekan.

Häneltä pääsi huokaus. Ei siis tänäänkään! Talvioleskelu kuninkaankartanossa oli aina pitkä, mutta koskaan ennen ei ketään Stridbjörnin suvusta ollut kutsuttu itse kuninkaan pitoihin, ja Helgen piti huolehtia maineestaan ja kunnistaan. Lumi oli sulanut jo aikapäiviä sitten ja karitsat ja vasikat olivat jo laitumella, eikä mikään muu talvi ollut tuntunut Arnulfista yhtä pitkältä ja synkältä kuin tämä!

Viimeinen lokinhuuto raikui aaltojen yllä. Arnulf seurasi merilinnun matalaa lentoa katseellaan ja huomasi, kuinka näky sai hänen verensä virtaamaan nopeammin. Meri veti häntä puoleensa. Se kuljetti suolan tyrskyjä hänen jäseniinsä ja antoi levottoman kaipausten raastaa hänen hermonsia riekaleiksi. Sydän tuntui repeävän irti rinnasta ja heittäytyvän vuoroveteen, ja hän olisi halunnut lähteä myrskyn lailla pois rannikolta ja pitkäsiipisten merilintujen luota. Lokit kirkuivat äänekkäästi tänä keväänä. Ne yllyttivät miehiä uhkarohkeille matkoille, ne räähkyivät tahdosta ja rohkeudesta ja huutelivat toisilleen, että nyt oli Arnulfin aika kyntää meriä. Hän puristi kätensä tiukasti nyrkkiin. Hän lähtisi Helgen kanssa ja kääntäisi Egilinsalmelle selkensä, yhdessä Helgen kanssa!

Arnulf sulki silmänsä ja levitti sieraimensa ammolleen. Suola tuntui voimakkaana ilmassa, yrtit ja maa tuoksuivat väkevinä ja sydän hakkasi. Hän oli jo kääntymässä, kun huomasi Frejdisin lehmien luona alhaalla rantaniityllä kukkulan toisella puolella. Tyttö istui selin Arnulfiin ja lypsi yksisarvista lehmää tottunein ottein. Vaaleat hiukset ryöppysivät kuin kulta hänen selässään, ja hän oli vetänyt paitansa polviensa ylitse ja kääriinnyt myös hihansa yli kyynärpäiden, jottei tahrisi itseään maitoon. Arnulf hymyili

ja hänen askeleensa keveni. Frejdis oli painanut poskensa lehmän laikukasta kylkeä vasten, ja hänen talven jäljiltä kalpea ihonsa loisti maan uutta ruohoa vasten. Lanteet pyöristyivät paidan alla, ja Arnulf tunsu kuumaa pullosta jalkovälissään. Hänen tarvitsi vain katsoa Frejdisiä, kun miehuus jo kohosi kuin itse Odinin keihäs! Ne lanteet oli Freja tytölle antanut, vain jotta miehet voisivat janota päästä koskemaan niihin!

Arnulf vetäytyi nopeasti takaisin ja juoksi vauhdikkaasti kukkulan ympäri päästäkseen Frejdisin luo. Frejdis ei ollut nähnyt häntä, ja tuulen suhina ja lehmien ynähtely teki helpoksi hiipiä tytön luo. Frejdis hyräili. Arnulf tunnisti sävelen, sillä se oli hänen keksimänsä. Paita oli luiskahtanut melkein kokonaan pois toiselta olkapäältä, ja näky sai Arnulfin alaruumiin sykkimään hirmuisella voimalla. Lempeä kevätaurinko ei vielä ollut päässyt puraisemaan herkkää vaaleaa ihoa, eikä kenelläkään ollut sellaista ihoa kuin Frejdisillä! Joutsenen untuvakin tuntui siihen verrattuna karkealta. Arnulf polvistui. Yksisarvinen lehmä käänsi päätään ja katseli kysyvästi Arnulfia, joka juoksi kuin ilves, jotta lehmä ei paljastaisi hänen tuloaan.

Frejdis vinkaisi, kun Arnulf tarttui hänen hartioihinsa ja kaatoi hänet ruohikkoon niin, että maito vain roiskui hänen paljaille säärilleen. Hän painoi tytön maahan ja vangitsi helposti tämän vastaanhangoittelevat kädet. Frejdisin silmät salamoivat ja hän ravisti vihaisesti hiuksia kasvoiltaan koettaessaan päästä vapaaksi. ”Päästä minut, senkin irstas varsa!”

Arnulf nauroi ja asettui kahareisin lämpimän, kiemurtelevan vartalon päälle. ”Alkoi tehdä mieli maitoa!”

”Olet umpihullu! Nythän maitoa läikky! Päästä minut heti irti!”

Hän yritti puraista Arnulfia, muttei onnistunut ja tyytyi makaamaan kiukkuisesti puhisten. Arnulf päästi hänen kätensä vapaaksi ja katseli paidan kaula-aukkoa, joka asettui hänen uhkean vartensa ympärille. Hän ojensi kättään rintoja kohti, mutta Frejdis huitaisi hänen kätensä pois. ”Olet painava, en saa henkeä, siirry nyt!”

”Villiinnyn aina kun näen sinut!”

”Olet syntynyt villinä, Arnulf Stridbjörninpoika!”

Frejdis töytäisi häntä kaikella voimallaan.

”Etkö huomaa, kuinka kovana olen?”

Arnulf laskeutui ruohikkoon ja työnsi alaruumiinsa tyttöä vasten. Frejdis nousi istumaan ja työnsi hänet äreästi pois: ”Suonissasi vertaa oriin veri, mutta minä en ole sinun tammasi!”

Arnulf tarttui hänen märkään jalkaansa lujalla otteella ja nuoli maidon hänen nilkastaan. ”Sitäkin on sattunut, että nuori orhi astuu sellaisen tamman, joka on harhautunut laumastaan!”

Frejdis koetti vetää jalkansa pois, mutta Arnulf piti siitä tiukasti kiinni ja antoi kielensä liikkua kohti polvea.

”En ole harhautunut laumastani! Olin lypsämässä, ja nyt olet kaatanut puolen sankoa maahan! Äitini suuttuu! Ja lopeta tuo, ajattele jos joku näkee meidät, veljesi esimerkiksi.”

Arnulf imeskeli kiihkeästi maitoa ja nipisteli kiinteää säärtä: ”Veljeni? Hänen laivaansa ei ole vielä nähty salmessa.”

Frejdis tarttui hänen hiuksiinsa ja veti hänen päänsä pois sääreltään: ”Ei Helge, senkin juottovasikka, vaan toinen veljesi, Rolf.”

Arnulf nykäisi itsensä vapaaksi ja antoi sormensa seurata Frejdisin polven kaartaa: ”Tarkoitatko ikävää, vastuuntuntoista ja kunnioitettua talonpoikaveljeäni? Hel hänet periköön!”

”Arnulf!”

Nuori viikinki Arnulf on yhtä villi kuin kotkat ja sudet, joilta hän on saanut nimensä. Arnulf kaippaa retkiä ja suuria tekoja, mutta unelmat sortuvat, kun Helge-veljen laiva palaa kotiin veren tahrimana. Surun sokaisema Arnulf syyllistyy rikoksiin ja joutuu pakenemaan norjalainen orja seuranaan. Paetessaan hän joutuu jättämään perheensä ja suuren rakkauden Frejdiksen.

Arnulfia odottavat ryöstöretket, kuninkaiden tapaamiset ja veriset taistelut – sekä Jomsborgin ra’at ja paatuneet viikinkisoturit. Näiden viikinkien joukossa ei ole helppoa saada tunnustusta, sillä he tuntevat sodankäynnin ehdot eivätkä siedä heikkoutta.

S. C. Pedersenin Arnulf herättää viikinkiajan eloon kaikessa suurenmoisessa raakuudessaan. Tuolloin ystävyys ja sukulaisuussuhteet ratkaisivat kaiken, ja eloonjääminen edellytti vaikeita valintoja. Teos on ensimmäinen osa henkeäsalpaavassa ja kriitikoiden ylistämässä saagassa.

S. C. Pedersen (synt. 1967) on tanskalainen kirjailija ja muusikko. Hän herättää henkiin viikinkiajan, mukaansatempaavassa sarjassaan, jossa fiktiiviset tapahtumat ja henkilöt perustuvat tarkkaan tutkimukseen ja historiallisiin faktoihin.